

Zamyslenia na týždeň po svätodušných sviatkoch

Streda 23. mája 2018

Piesne: ES č. 390, 449

Text: L 12, 8 – 12

„8Ale hovorím vám: Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, vyzná aj Syn človeka pred Božími anjelmi. 9Ale kto mňa zaprie pred ľuďmi, bude zaprený pred Božími anjelmi. 10A každému, kto povie slovo proti Synovi človeka, sa odpustí, ale kto sa rúhal Duchu Svätému, tomu sa neodpustí. 11A keď vás budú vodiť do synagóg a pred úrady a vrchnosti, netrápte sa, ako a čím sa brániť alebo čo hovoriť; 12lebo Duch Svätý vás práve v tú hodinu naučí, čo hovoriť.“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Naša cirkev žije v dobe, ktorá je pomerne milosrdná a slobodná k jej náboženským prejavom. Nikto nás pre vieru a prácu v cirkvi neprenasleduje. Možno práve naopak – príslušnosť k cirkvi je (samozrejme, až na malé výnimky) vítaná. A tak sa zdá, že tieto slová Pána Ježiša Krista si len ťažko hľadajú uplatnenie v nových časoch. Tieto slová však nechcú byť len obrazom cirkvi v časoch útlaku, ale v každej dobe. A najmä v tej pre cirkev prajnej. Tam sa najskôr môže stať, že hoci Krista hneď nezaprieme, vždy Ho trochu zdeformujeme, inak vykreslíme a len trochu zaprieme. V duchu zachovania bontónu, spoločenskej etiky, a aby sme si nepohnevali tých, vďaka ktorým máme dobré pozície... Dnes je skutočne ťažké byť pravdivý. Nikto nám nesiahne na život, práve naopak, vyžaduje sa od nás, aby sme prežili. S tým polovičným, spoločensky prijateľným, ozaj len jemne okypteným Kristom. Zdá sa, že otázka zapretia Krista je omnoho aktuálnejšia v časoch slobody a prosperity, než v dobe otvorenej nenávisti voči evanjeliu. Naša spoločnosť sa už 26 rokov presviedča, že je to tak. Najmä cirkev. Stratila vonkajšieho – otvoreného nepriateľa, a tak sa ukázal ten vnútorný. A darí sa mu – je vo svojej práci systematický a poctivý. Určite aj preto, lebo sme ako cirkev začali používať jeho zbrane (médiá, súdy, facebook...) a zabudli sme (v. 12) na Svätého Ducha, ktorý nás má obhajovať – a my Krista. Synagógy, úrady a vrchnosti (v. 11), ktorým sme mali vydávať svedectvo o Kristovi, si voláme za svedka a arbitra nášho kresťanského života. Aj takto môže vyzeráť zapretie Krista – bezbolestné a často aj ľúbivé. A je veľkým nebezpečenstvom pre každého z nás: pre biskupa, ktorý sa dennodenne stretáva s tými, čo, ako sa hovorí, držia palec na pulze nášho národa; pre farára, ktorého dobrý kamarát z mladosti, ktorý nič necíti ku Kristovi, žiada o sobáš v chráme; pre otca rodiny, ktorý v mene pokoja v rodine nepovie nič o Kristovi svojim deťom... Víťajme vo svete, v ktorom zaprieť

Krista je omnoho aktuálnejšie než kedykoľvek predtým. Skúsme aj dnes v obyčajnú, všednú stredu načúvať Svätému Duchu, kam máme ísť, čo máme konať a ako žiť. Amen.

Modlitba:

Pane, len jeden obraz nech nám pred zrak stane, ten obraz Tvojho mena, v ktorom je celá všechnosť zvelebená. Uchráň nás modiel, uchráň mrzkých zvykov, a posielaj nám verných učeníkov, Nech ľud sa Tebe a len Tebe korí, až vzlietne duch náš nad najvyššie hory! Amen.

(Martin Rázus)

Mgr. Milan Kubík, zborový farár v CZ ECAV Martin a konsenior Turčianskeho seniorátu